

کهنه سربازان و ستاره‌های شکست خورده

ایمان گودرزی
روزنامه‌نگار ورزشی

کرواسی در جام جهانی به لقب «پادشاه وقت‌های اضافه» شهرت پیدا کرد. آنها در مرحله یک هشتم نهایی مقابل ژاپن عملکرد قانع‌کننده‌ای نداشتند اما در ضربات پنالتی موفق شدند کار را تمام کنند. فینالیست ۲۰۱۸ در مرحله یک چهارم نهایی بار دیگر

استاد بودن خود را در ضربات پنالتی نشان داد و برزیل مدعی را از گردانه رقابت‌ها خارج کرد. اما در مرحله نیمه نهایی عملکرد بد خط دفاعی کمر کروات‌ها را شکست و عدم تمرکز لوورن و یک فروپاشی فاجعه‌بار جمعی دفاعی در مواجهه با جولیان آلوارز، امیدهای رسیدن به فینال را در تیم دالیج کشت. در نیمه دوم لیونل مسی با به بازی گرفتن گواردیول زمینه‌ساز گل سوم تیمش شد و

رویای کروات‌ها را نقش بر آب کرد. شاکله اصلی تیم دالیج در قطر همان بازیکنان اصلی فینالیست ۲۰۱۸ روسیه بودند. لوکا مودریچ علیرغم اینکه ۳۷ سال سن دارد، نشان داده که فوتبال همچنان در پاهای این بازیکن جاری است البته بعید به نظر می‌رسد که مودریچ جام جهانی دیگری را در دوران حرفه‌ای خود ببیند. دومینیک لیواکوویچ نیز یکی دیگر از بازیکنانی بود که در این جام جهانی به خوبی

خود را نشان داد و مشتریان زیادی را برای خودش دست و پا کرد. عملکرد بی‌نظیر او در ضربات پنالتی یکی از کلیدهای اصلی کروات‌ها برای رسیدن به نیمه نهایی جام به حساب می‌آمد. مراکش‌ها اما داستان شگفت‌انگیز این جام جهانی بودند که با وجود شکست مقابل فرانسه می‌توانند با سری بالا پا به بازی رده‌بندی بگذارند. آنها اولین کشور آفریقایی و عربی بودند که به نیمه نهایی

جام جهانی رسیدند و به نوعی در این جام تاریخ‌سازی کردند. قبل از اینکه آنها اسپانیا و پرتغال را بدون گل خورده شکست دهند، هیچ کشوری در مرحله گروهی امتیاز بیشتری نسبت به تیم زکراکی به دست نیاورده بود. در نیمه نهایی ثابت شد که برای رسیدن به فینال چیزی بیشتر از شگفتی لازم است و تیر دروازه نیز مانع رسیدن آنها به مرحله نهایی این رقابت‌ها شد.

گفت‌وگوی اختصاصی ایران ورزشی با سرخیو، خبرنگار آرژانتینی: ایران استحقاق تساوی مقابل آرژانتین را داشت

مارادونا رنگ اسکناس کشورش را نمی‌داند

فرخ حساسی - سعید آقایی
روزنامه‌نگار ورزشی

میهمانی ویژه فیفا برای رسانه‌های حاضر در جام جهانی که در جزیره کتیا فن برگزار شد، عرصه‌ای برای حضور خبرنگاران مختلف از سراسر دنیا بود. تمامی رسانه‌های دنیا که برای پوشش رقابت‌های جام جهانی به قطر سفر کرده‌اند، به دعوت میزبان جام جهانی در کتیا فن حضور یافتند تا یک شب رؤیایی برای رسانه‌ها رقم بخورد.

میزبان از تعطیلی جام حداقل بازی‌های نیمه‌نهایی تا مرحله پایانی استفاده کرده بود و با برپایی یک سرمونی پرزرق و برق کوشیده بود تا میهمان‌نوازی خود را به رخ خبرنگاران خرده‌گیری بکشد که قریب به یک ماه میهمان قطری‌ها هستند. حضور خبرنگاران مختلف از سراسر دنیا در این مراسم قابل توجه بود و جالب اینکه تقریباً تمامی خبرنگاران و عکاسان حاضر در دوحه در این میهمانی حضور داشتند. چهره‌هایی که در طول این یک ماه گاه و بیگاه آنها را در استادیوم‌ها در جریان بازی‌های جام جهانی دیده بودیم، در این شب در جزیره کتیا فن حاضر شده بودند تا فارغ از فوتبال شبی را در کنار رفقا و همکاران خود بگذرانند.

در این مراسم میزبان سعی کرده بود در کنار تدارکات فراوان برای رسانه‌ها، فرهنگ خود را نیز به میهمانان عرضه کند و از همه ظرفیت‌ها استفاده کرده بود. از سروچای و قهوه عربی گرفته تا صنایع دستی و غرفه ارائه دهنده به خبرنگاران حاضر از جمله برنامه‌های فرهنگی میزبان بود.

به همراه تیم رسانه‌ای ایران ورزشی در این مراسم در حال بازدید از غرفه‌ها بودیم که یک مرد بلندبالا دشنده‌پوش با ما هم‌کلام شد. مردی که در نگاه نخست پوشش او نشان از عرب بودن او می‌داد اما چهره‌اش هیچ شباهتی به اعراب نداشت. آدی کارت او البته سر درون را فاش کرد. نامش سرخیو دوویو بود؛ یک فوتوژورنالیست از کشور آرژانتین. وقتی تعجب ما را از پوشش خود دید، پاسخ داد: هر کجا که می‌روی، باید فرهنگ آنجا را پذیرفته و خود را با آن تطبیق بدهی. این سلوک من است. در هر کشوری که رفته‌ام، این کار را انجام داده‌ام و لباس میزبان و غذای سنتی آنها را تست می‌کنم. این برای من که به کشورهای زیادی سفره کرده‌ام، نوعی کشف و شهود است. امشب هم در دوحه دشنده‌پوشیم تا این سنت را حفظ کنم.

سرخیو دوویو در ادامه از تجاربش گفت: ۱۱ جام جهانی و ۱۶ تا المپیک را تجربه کرده‌ام. تقریباً به تمامی کشورهای دنیا سفر کرده‌ام اما تا کنون فرصت نشده به ایران بیایم و خیلی دوست دارم کشور شما را از نزدیک ببینم.

عکاس آرژانتینی البته یک سورپرایز بزرگ برای ما داشت: یک عکاس باتجربه ایرانی را می‌شناسم که در چندین المپیک با او هم‌کار بوده‌ام اما نامش یادم رفته.

وقتی سرخیو این جمله را گفت، جملگی نخستین نامی که به ذهن‌مان آمد، علی کاوه بود. عکاس کهنه‌کار ایرانی که ۶ المپیک را تجربه کرده؛ وقتی نام او را به سرخیو گفتیم، بلافاصله تأیید کرد و وقتی عکسش را نشان عکاس آرژانتینی دادیم، بلافاصله لیخند زد و گفت: کاوه بسیار پر جنب و جوش و شوخ‌طبع است و همیشه او را در المپیک‌ها می‌بینم. حالش چطور است؟ سلام من را به او برسانید.

این آشنایی سبب شد تا گپ دوستانه ما با سرخیو از یک احوالپرسی ساده بدل به یک گفده دوستانه شود. او سر میز ما نشست و بحث با او به میزبانی قطر کشیده شد. از او درباره میزبانی قطری‌ها پرسیدیم و سرخیو پاسخ داد: تنها واژه‌ای که می‌توانم درباره میزبانی قطری‌ها بیان کنم، کلمه «عالی» است. آنها در این مسابقات سنگ تمام گذاشته‌اند؛ از استادیوم‌های فوق‌العاده مدرن و باکیفیت گرفته تا سیستم حمل و نقل عمومی، نظافت و بهداشت و امکانات فوق‌العاده‌ای که برای میهمانان در نظر گرفته‌اند. نکته مهم در میزبانی قطر ممنوعیت استفاده از الکل است. آنچه سبب شده تا استادیوم‌ها و

معابر عمومی و سطح شهر خالی از خشونت و صحنه‌های زشت و شنیع باشد. در اروپا و امریکای جنوبی اتفاقات بد در استادیوم‌ها و سطح شهر به دلیل همین وجود الکل است چون افراد با نوشیدن الکل تعادل خود را از دست می‌دهند و اتفاقات بدی می‌افتد. خوشبختانه در قطر خبری از این دست اتفاقات نیست. فوتوژورنالیست آرژانتینی با اشاره به تبلیغات منفی اروپایی‌ها درباره میزبانی قطر بیان کرد: اروپایی‌ها فقط به دنبال سیاه‌نمایی هستند. آنها انتظار نداشتند که میزبانی قطر اینگونه باشد اما می‌خواهند با تبلیغات منفی کاری کنند که این میزبانی فوق‌العاده فقط بدی بگویند اما من با عکس و مطالبم حقایق را می‌گویم. اروپایی‌ها بیشتر روی نقاط منفی تمرکز می‌کنند اما من هر آنچه مخایره کرده‌ام خوبی است.

نمی‌شود با یک آرژانتینی صحبت کرد اما از مسی و مارادونا نگفت. سؤال بعدی ما از سرخیو درباره این ابرستاره بزرگ آرژانتینی است. او درباره این دو ستاره گفت: مسی و مارادونا هر دو بزرگترین بازیکنان تاریخ هستند با دو شخصیت کاملاً متفاوت. اصلاً این دو نفر را نمی‌توان هم مقایسه کرد.

مارادونا لیدر بود و در مسائل سیاسی ورود می‌کرد، جنجالی بود. مسی اما کم حرف است و روی کارش تمرکز دارد؛ اهل خانواده است، دعوا نمی‌کند، جنجال نمی‌کند، وارد سیاست نمی‌شود. مارادونا در ناپل واقعاً محشر بود و این تیم از طریق مارادونا درآمدزایی می‌کرد. انگلیسی‌ها شدت دنبالش بودند اما او به ایتالیا رفت. اما مسی واقعاً تداوم داشته. حتی از پلاتینی و کریوف نیز ثبات بیشتری داشته است. هر دو جزو بهترین‌ها بودند. با هر دو بارها صحبت کرده‌ام. هر دو استثنایی هستند.

از او پرسیدیم کدام یک بهتر است و اگر تیم داشته باشد، کدام یک را انتخاب می‌کند: نمی‌توانم بگویم که کدام بهترند. اینکه یک تیم داشته باشی و کدام را انتخاب کنی خیلی سخت و حتی غیرممکن است. سرخیو ابتدا از مارادونا گفت: مارادونا وقتی ۱۳ ساله بود، با او هم‌بازی بوده‌ام. آن زمان معروف نبود ولی با توپ جادو می‌کرد و هر کسی او را می‌دید، محسوس او می‌شد. او را در ایتالیا می‌پرستند. مارادونا رنگ اسکناس آرژانتین را نمی‌داند. در آرژانتین که فقیر بود و پولی نداشت، در اروپا هم فقط دلار داشت و دلاری خرج می‌کرد. وقتی هم به آرژانتین بازگشت، همه چیز برایش رایگان بود و حتی یک سنتاوه هم خرج نکرد. اصلاً نیازی نبود، پول در جیبش بگذارد چون

در خانه هیچ پولی بابت هیچ خدماتی نیاز نداشت.

سپس از مسی: مسی را در ۴ جام جهانی، یا المپیک و کوبا دیده‌ام. کمتر کسی است که بازی‌های مسی با آرژانتین را به اندازه من دیده باشد. مسی متولد روزاریو است که نزدیک شهر زندگی من است و از نزدیک چند بازی با او صحبت کرده‌ام. فوق‌العاده متواضع است و اهل حاشیه نیست.

آرژانتین و فرانسه فینال رؤیایی جام جهانی قطر هستند. از دوویو درباره فینال پرسیدیم و اینکه قهرمان چه تیمی است: فینال به خیلی چیزها بستگی دارد. مهم‌ترین نکته در فینال تمرکز است. هر چه تمرکز بیشتر باشد، اشتباهی رخ نمی‌دهد و تیمی که اشتباه نکند، پیروز است.

وی درباره آرژانتین صحبت کرد: آرژانتین برد می‌خواهد چون از نظر اقتصادی و اجتماعی مشکلات فراوانی دارد. اگر فرانسه شکست بخورد مردم این کشور در ۲ ساعت این شکست را فراموش می‌کنند. اگر آرژانتین ببازد، غم این شکست برای مردم ۱۰۰ سال باقی می‌ماند و از اذهان پاک نمی‌شود. چون مردم عاشق فوتبال هستند. این قهرمانی در وضعیت زندگی تغییری ایجاد نمی‌کند اما لیخند را به مرد هدیه می‌دهد تا با آن غصه‌های خود را فراموش کنند. همین لیخند کافی است.

سرخیو از مکنونات قلبی اش برای

فینال می‌گوید: دوست دارم آرژانتین برنده شود چون فوتبال یک جام جهانی به مسی بدهکار است. مسی ۳۵ ساله است و مثل یک ۱۸ ساله بازی می‌کند. در بازی با کرواسی دیدیم که مدافع جوان کرواسی قادر به متوقف کردن او نبود در حالی که مسی دو برابر او سن داشت و او جوان‌تر، شاداب‌تر و باطراوت‌تر بود اما در مهار مسی کهنه‌کار ناکام ماند.

از فوتوژورنالیست آرژانتینی درباره بازی به یادماندنی ایران و آرژانتین در جام جهانی ۲۰۱۴ پرسیدیم. مسابقه‌ای که سرخیو آن را به یاد داشت و حتی جزئیاتش را فراموش نکرده بود. فوتوژورنالیست آرژانتینی درباره این بازی گفت: بازی ایران و آرژانتین در جام جهانی ۲۰۱۴ را دقیق یادم است. شادی معروف مسی بعد از آن گل را من عکس گرفتم. بازی سختی بود برای ما اما نبود مسی به کمک ما آمد و با نمایش او پیروز شدیم. تیم ایران نمایش فوق‌العاده‌ای داشت. برد ایران برای آرژانتین مهم بود. ایران می‌توانست در آن بازی تساوی بگیرد و استحقاقش را داشت اما مسی اجازه نداد. یاد هست بعد از آن گل مسی و پایان بازی بازیکنان ایران یکی یکی روی زمین می‌افتادند.

عقب زدند که در برخی از دقایق بازی در محوطه دفاعی خودشان اسیر و زمینگیر بودند و این کار کوچکی نیست. مراکش تا همین جای جام قلب صدها میلیون غیرمراکش‌ری را به دست آورد. از این دستاورد بالاتر؟

نایب‌ها اصلاً آسان نیست و مراکش‌ها نیز یکی از زیباترین و بهترین بازی‌های تاریخ خود را مقابل خروس‌ها به نمایش گذاشتند. نمایشی درخشان که البته منجر به نتیجه نشد اما برای دل مردمان این کشور کافی بود. هیچ‌کس نمی‌تواند مراکش‌ها را به کم‌کاری و نچنگیدن متهم کند. آنها فرانسه تمام تهاجمی را چنان

پی در پی مربی و بازیکنان برای جبران نتیجه به سودی نرسید. خیلی‌ها سرمربی مراکش را برای تغییر تاکتیک در شروع بازی سرزنش می‌کنند و شکست فینال را گردن او می‌اندازند بی‌آنکه یادشان باشد او چقدر در رسیدن به این مرحله تلاش کرده و حق اشتباهش را نیز به دست آورده. بازی کردن مقابل ارتشی از

قایل پیش‌بینی بود که مراکش با وجود جنگ تمام‌عیار و اراده خیره‌کننده نفراتش، نتواند از صعود ارتش پر مهره فرانسه به فینال جلوگیری کند. مراکش زود چک اول را خورد و تلاش‌های

هومن جعفری
روزنامه‌نگار ورزشی

جنگیدن تا پای جان

